

ὦχου, μοῦ μπήγεις στὴν καρδιά, τέκνο, μαχαίρια καὶ σπαθιά.

Στὴ γλῶσσα μου ξεραίνεται τὸ σάλιο, σὰν πικρὴ ἀψιθιά!

—ὦ! πῶς βελάζεις ἤσυχα, κοπάδι ἐσὺ βουνίσο—

Βοηθάτε, οὐράνιες δύναμες, κι ἀνοίχτε μου τὴν πιὸ βαθιὰ
τὴν ἄβυσσο, κρυφὰ ἀπ' τὸν κόσμο τοῦτο νὰ γεννήσω!

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Μιά ἀπὸ κεῖνες τὶς ἀνοιξιάτικες βραδιές, ποὺ ἡ κουφό-
βραση κ' ἡ πνιγούρα μαζί μὲ τὶς μακρινὲς ἀστραπὲς μηνᾶνε
καταιγίδα.

Ὁ Ἰούδας ξέκοψε, κατὰ τὴ συνήθεια του, ἀπὸ τοῖς ἄλ-
λους συντρόφους, ποὺ κρυμμένοι μέσα σ' ἓν' ἀμπέλι, μοι-
ράζονται ὅ,τι αὐτὸς κατάφερε νὰ τοὺς εὔρει γιὰ φαγί. Καὶ
προσεύχονται.

Ὁ ὠρισμένος ἀπὸ τὶς Γραφὲς παράνομος μαθητὴς ἀνέ-
βηκε πάνου σ' ἓνα λόφο ἀπὸ ἄμμο. Μορφὴ ἀχαμνή, νέος
ἀκόμα, φαίνεται νὰ χει πολὺ ὑποφέρει.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ πόνος κ' ἡ ἀπελπισιὰ καθαρίζουν
ἔτσι καλὰ τὴ σκέψη του καὶ τῆς δίνουνε μιὰ τραγικὴ στροφή.

Τὰ χεῖλη του, καθὼς τὰ σφίγγει, παίρνουνε, θαρρεῖς,
τὸ σκῆμα τοῦ φιλιουῦ.

